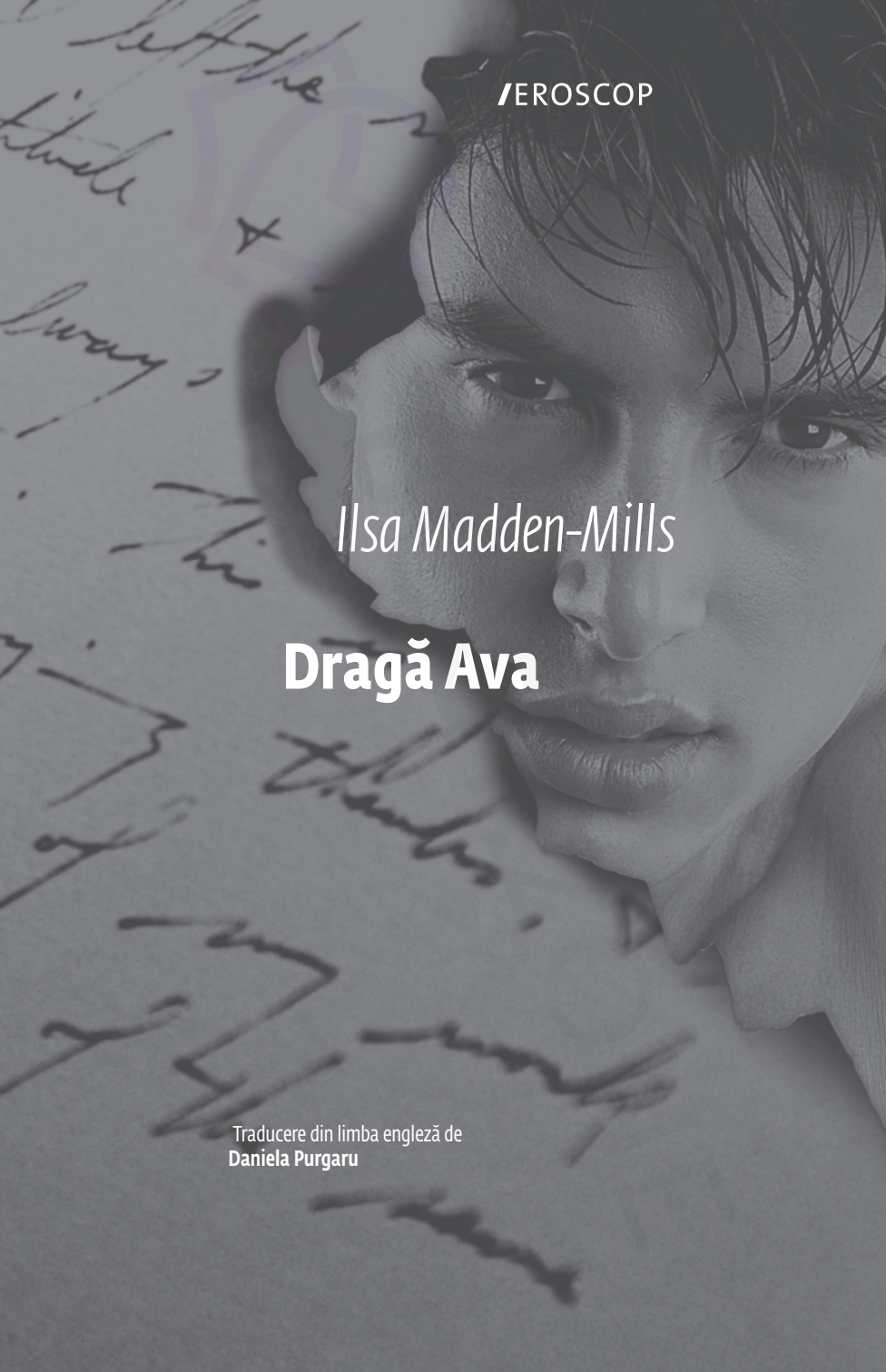

EROSCOP

Ilsa Madden-Mills

Dragă Ava

Traducere din limba engleză de
Daniela Purgaru

Capitolul 1

AVA

BOOKZONE

Penultimul an de liceu

Părul îmi acoperă fața, așa că îl dau la o parte, iar inima mi-o ia la goană, bubuind în timp ce deschid ochii în întuneric. Aerul e rece, anunțând o iarnă timpurie ce mușcă toamna de călcâie.

Unde sunt?

Mă chinui să-mi amintesc, îmi revine în cap cu claritate calea ce m-a adus până la acești copaci, o cale îngustă, cu făgașe și care cu greu poate fi numită drum, fiind mai degrabă o rută folosită de tractoare, ATV-uri și mașini cu tracțiune bună pe față.

Indiferent de drumul pe care o apuci, indiferent dacă este frumos sau urât, anevoios sau lin, pavat sau plin de gropi, este drumul pe care îți este hărăzit să mergi. Ceea ce contează este cum se sfârșește.

Una dintre măicuțe mi-a spus asta odată, dar nu-mi amintesc de ce… stai, *Doamne*, mă doare capul de parcă cineva ar fi luat un baros și m-ar fi lovit fix în creștet.

Clipesc, înghit și mă concentrez, încercând să alung mental durerea.

Unde sunt?

Un sunet strident, ca o tânguire, răzbate în noapte și tresar când realizez că eu sunt cea de la care vine acest zgomot ciudat. Mă cutremur la auzul sunetului straniu și mă opresc, apoi trag aer în piept și șuier din cauza efortului pe care îl fac când încerc să mă ridic. Mă răzgândesc în clipa în care agonia ajunge în partea de jos a corpului. E ceva chinuitor acolo…

La naiba! O să zac pur și simplu aici.

Sunt într-un loc cu iarbă înaltă, pe care îl cunosc, și respir încet încercând să mă orientez privind cerul înstelat, în căutarea unor răspunsuri. Luna este plină și strălucitoare, luminând pinii impunători care se înalță deasupra mea, ale căror ramuri foșnesc în bătaia vântului, ca niște mâini fantomatice care-și freacă degetele unele de altele. Mișcarea lentă și ciudată îmi amintește de un basm înfiorător de frații Grimm, în care o fată se aventurează în codrul fermecat ca să culeagă flori și este înghițită de un monstru.

Închid ochii.

Îi deschid din nou.

Ăsta nu-i un codru fermecat, dar cu siguranță e o pădure.

Cum am ajuns aici?

Îmi întorc capul și observ tăciunii de la un foc de tabără strălucind la câțiva metri mai departe, pe o pajiște. În cap îmi joacă imagini… eu lângă foc, râzând, dansând, bând…

Respir din nou cu putere în clipa în care o altă amintire parcă îmi străpunge mintea, dar n-o las să se manifeste. *Nu-s pregătită încă*. Am mâinile încleștate în pământul și frunzele umede de sub mine. Am hainele murdare. Cel puțin nu port costumul roșu și alb de majoretă. Nu, am avut timp să mă schimb într-o fustă mini și un top nou, albastru, cu dantelă festonată în partea de sus, care se „potrivesc perfect, în opinia mea“, după cum mi-a spus Piper, deși mi-a zis să nu… să nu, ce? Ce mi-a zis să nu fac?

Capul meu e copleșit de un nou val puternic de durere și mă chircesc, înghițind convulsiv ca să-mi umezesc gura uscată.

Mă concentrez asupra pajiștii.

Înainte să ajung în pădure, acolo era o petrecere, cheful cu bere de vineri noaptea, după meciul de fotbal. Da. La un moment dat, pajiștea era plină de oameni, muzică și mașini. Băieți încă în echipament, alții în blugi și cămăși de oameni de bani gata, fete drăguțe purtând haine scumpe, pe care eu nu mi le permit, bijuterii și pantofi pe care n-o să-i am niciodată…

Acum nu mai e nimeni.

Îmi ling buzele uscate și crăpate, iar stomacul mi se întoarce pe dos. Mă simt de parcă fierea mi se ghemuiește în măruntaie. Nu-mi dau seama cum de creierul meu buimac știe că otrava zace undeva în mine, dar o face, și tot corpul vrea s-o elimine.

Îmi e greu să mă mișc, mă simt epuizată, am dureri. Măcar dacă aș putea să închid ochii și să plutesc…

Vântul bate din nou și se aude țipătul unei bufnițe. În depărtare se aude un urlet, probabil al unui câine sau al unui coiot.

Sigur nu un lup, îmi spun. Sunt în zona rurală din Tennessee, nu în Alaska.

Corpul mi se zbate, de parcă m-ar avertiza. *N-are importanță! Pleacă din locul ăsta îngrozitor!*

Dar sunt atât de obosită și de slăbită. Poate dacă adorm la loc și mă trezesc din nou îmi voi da seama că totul a fost doar un vis urât…

Acele degete fantomatice din copaci freamătă din nou și devin brusc conștientă, forțându-mă să rămân cu ochii deschiși.

Mă ridic în fund și mă reazem de copacul din spatele meu. O serie de imagini mi se strecoară tiptil în minte — Jolena și cu mine la ea acasă, pregătindu-ne de petrecere, și emoția care mă încerca, înconjurată de opulența din reședința ei imensă, apoi momentul în care am ajuns la petrecerea de pe câmp, în Range Rover-ul ei negru. Am dat pe gât shot-uri de whisky Fireball înainte de a ieși ca să ne alăturăm celorlalți. Ea mi-a oferit paharul, arcuindu-și buzele rubinii într-un zâmbet, iar eu am acceptat dornică, având nevoie de curaj pentru primul meu chef cu băutură. Oamenii ăștia nu erau ca mine,

nu mă cunoșteau *cu adevărat*, mă știau doar ca prietena lui Chance. Ei sunt Rechinii de la Camden Prep, bogați, populari și cam nemernici — cu excepția lui Chance. Ei conduc școala. Ei decid cine vine la petreceri. Și tot ei hotărăsc dacă ești suficient de bun.

Mă apăs cu degetele pe frunte. Knox Grayson, QB1[1] și liderul Rechinilor, a fost prima persoană pe care am văzut-o când ne-am dus spre foc; avea un braț în jurul lui… Tawny? Da. Cu părul ei șaten-auriu ca lumina soarelui. Nu-i doar drăguță; e frumoasă, plină de bani și cu aere de superioritate — *ah, rahat, dă-o-ncolo*. Nici măcar nu știe cum mă cheamă. Dar îmi persistă în minte o imagine cu el, cu Knox… cicatricea lungă și urâtă, care coboară de la tâmpla dreaptă pe mijlocul obrazului și îi despică buza de sus. Diavolul. Hades. Uneori îi spun așa în sinea mea, înainte de a mi-l îndepărta din gânduri și de a-l fereca undeva departe. Subconștientul meu a știut întotdeauna să mă facă să fug atunci când trec pe lângă el pe hol, să alerg ca și cum vânturile fierbinți ale iadului ar fi pe urmele mele.

M-a privit cum mă apropiam cu Jolena, cu o licărire intimidantă în ochii lui mijiți.

Ce cauți aici? spunea fața lui strâmbând din buze.

Privirile lui superficiale… of, cum să le numesc așa? Au fost întotdeauna zdrobitoare, măsurându-mă cu desconsiderare, reducându-mă la ceva la fel de neimportant ca aerul pe care-l respiră, la firicelele de praf care plutesc prin școala noastră consacrată.

Dar… în seara asta — *Doamne, e tot aceeași noapte, nu?* — am dat înainte, înăbușindu-mi îndoielile în privința lui, pentru că Chance a apărut în fața mea. Frumosul, dragul de Chance. Inima mea, pe care o simt lentă și slăbită, bate un pic mai repede. E un Rechin, face parte din acel cerc select, dar mă *place*. A devenit al meu vara asta, ne atingem ușor și ne sărutăm lent. Avansăm spre mai mult de-atât, mult mai mult. Adierea unui sentiment de bucurie îmi oferă mângâiere

---

1 Referire la poziția „quarterback“ din fotbalul american, jucătorul care conduce echipa și coordonează jocul. (*N.t.*)

în timp ce-mi amintesc cum m-a învârtit, cum m-a sărutat pe obraz și m-a rugat să cânt. După numeroase îndemnuri și măguliri și încă un shot de Fireball m-am urcat pe platforma camionetei cuiva și am cântat tare „Skyscraper“ de Demi Lovato. Au răsunat urale. Chiar și Jolena a zâmbit, și nici măcar nu cred că mă place cu adevărat. M-am simțit… în culmea fericirii.

După acest moment lucrurile devin neclare.

Rătăcind prin gânduri tresar la imaginile pe care le văd. Chance e acolo, dar nu se mai bucură să mă vadă, ceea ce-i ciudat, pentru că el m-a invitat. M-a implorat să vin. A făcut și alte promisiuni, dar dintr-odată îl văd chiar în fața mea, cu maxilarul încleștat și ochii arzând de furie.

Dar… Ce i-am făcut?

Nu știe că l-am pus pe un piedestal și că am crezut că ar putea fi altfel decât alții? N-am vrut să mă îndrăgostesc așa de repede. Eu nu prea iubesc. Nu. Dragostea te face vulnerabil și…

Dă-l încolo.

Ce e-n *neregulă* cu corpul meu?

O lacrimă singuratică îmi udă fața și o șterg cu înverșunare, surprinsă de emoție.

Oprește-te, Ava.

Se întâmplă să fii în pădure, dar Dumnezeu știe că ai dormit în locuri și mai rele.

Totuși, o altă picătură sărată mi se rostogolește din ochi și înghit nodul de emoție pe care-l simt în gât.

Sunt beată. Atâta tot.

Nu s-a întâmplat nimic groaznic. Absolut nimic.

Am… am băut prea mult. Asta-i tot.

Trag aer în piept în timp ce alte chipuri de la petrecere îmi apar în minte, se măresc și se micșorează, cu trăsăturile vagi, distorsionate, ca în oglinzile din parcul de distracții; un spectacol oribil, care a mers prost. Îl văd pe Knox plecând cu Tawny. Mă uit la Chance, care e cu o altă fată și inima mi se frânge. O văd pe Jolena șoptindu-le ceva celorlalte fete din echipă, iar ele se uită urât la mine.

Ce-am făcut?

Văd încontinuu fel și fel de imagini ale celor întâmplate, până când mi se face rău și mă aplec să vomit.

Când aveam zece ani, am reușit să fug de lângă mama la un bâlci, ceea ce n-a fost de fapt mare lucru, pentru că nu-i păsa ce făceam, dacă în cele urmă mă întorceam. S-a strecurat în una dintre rulotele ruginite de la periferie, unde trăiau cei care lucrau în parcurile de distracții. În noaptea aia s-a dus după un bărbat cu părul rar și slinos, cu barbă stufoasă și nas borcănat și roșu. El i-a pus niște bani în mână, apoi s-au clătinat împreună și au dispărut în casa mică de metal, iar eu am dat fuga la atracții, direct la cea numită *Zipper*. *Cea mai amețitoare atracție de la târg*, anunțau literele formate din luminițe roșii pâlpâitoare, dar am început să țip imediat ce femeia a coborât bara și am fost propulsată spre cer, cu încheieturile degetelor încleștate și albe, sigură că următoarea răsucire în văzduh avea să fie ultima din viața mea și că mă voi prăbuși, iar mațele mi se vor împăștia peste metalul deformat când chestia aia va lovi pământul.

Dar n-am plâns. Nici măcar o dată. Nici după ce m-am dus înapoi la rulota aia și m-am furișat înăuntru, iar mama stătea în genunchi în fața bărbatului. El avea pantalonii în jurul gleznelor, iar mâinile ei erau pe zona lui intimă. S-a uitat la el, apoi la mine, cu o privire șireată. A trecut un moment, ce a părut să dureze o eternitate, apoi mi-a făcut semn. *Vino aici, Ava. Încearcă asta*. El și-a închis fermoarul, s-a repezit spre mine, dar eu am ieșit afară și am fugit și am tot fugit. În timp ce mă urmărea, am trecut pe lângă *Zipper*, pe lângă standul cu porumb, pe lângă jocul cu peștișorul auriu, apoi am ieșit din bâlci. N-am văzut-o pe mama timp de două zile.

Te rog, Ava, concentrează-te, timpul trece, iar tu ai probleme cu capul și ceva nu e în regulă cu corpul tău, nu te mai gândi la mama, ridică-te și du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te du-te…

Iau o gură mare de aer și mă împing și mai mult în sus. Doamne, mă doare peste tot! Îmi ating fața să văd dacă am răni, dar nu simt

vreo umflătură sau urme de sânge. Brațele par a fi în regulă și mi se face pielea de găină în aerul rece. Mă frec pe piept și mijesc ochii, încercând să zăresc ceva în întuneric. Bluza îmi e ridicată până la gât, expunându-mi sutienul alb, care mi-a fost dat de maicile de la Surorile de Caritate. Cupele mi-au fost trase în jos, așa că le ridic înapoi cu grijă, cu mișcări lente, și-mi așez sânii. Nu-mi dau voie să mă gândesc cum au ajuns așa.

Am picioarele moi, dar sunt intacte și pufnesc la gândul că mă așteptasem la leziuni fatale. N-am murit încă în *Zipper*. Ha.

Stai… Scot un sunet instinctual, ca și cum corpul meu ar ști ce s-a întâmplat, dar creierului îi ia ceva timp să-l prindă din urmă. Am fusta adunată în jurul șoldurilor și zona pelviană goală. Nicio urmă de lenjeria albă de la maici. Simt vag cum frunze și crengile îmi zgârie fundul. Mâinile cercetează inutil pielea, de parcă bucata de material ar putea să apară ca prin magie.

Ah, Ava, știi ce-i asta… cum ai putut să fii atât de naivă…

Îmi înclin gâtul și mă aplec în față, ca să mă uit la vânătăile mici, purpurii, de pe interiorul coapselor. Le ating, iar durerea pe care o simt în zona țesutului inflamat mă face să gem. Inima îmi bate mai mare, gata-gata să-mi zboare din piept. Întunericul pare să danseze în fața mea.

— Nu, nu, nu…, mă tângui eu, apoi vomit într-o parte, din nou.

În sfârșit, iese alcoolul.

Mai multe amintiri — *or fi reale?* — mă copleșesc.

Mă văd îndreptându-mă spre marginea copacilor. Simțeam nevoia să fac pipi. Jolena era cu mine? Nu. Scutur din cap, iar imaginea unei alte persoane îmi apare în minte, e vorba de un tip, mai înalt decât mine, care mă conduce. Mă luase de mână și-mi spusese că voia să-mi zică ceva, iar eu, nu știu de ce, l-am urmat…

Îmi ating gura.

M-a sărutat apăsat.

M-a tras de păr și m-a aruncat la pământ.

Limpezimea și înțelegerea iau locul amintirilor tulburi, tăindu-le ca un cuțit ascuțit. Nu-mi amintesc detalii, mare parte din ce s-a întâmplat e un gol total, dar un monstru a fost cu mine în pădurea asta.

În minte îmi răsună vocea lui Piper. *Să nu ai încredere în ei, Ava. Poate că acum ești majoretă, dar nimeni nu intră în grupul lor.*

Dar… N-am vrut decât să fiu îndeajuns de aproape de ei ca să pot fi cu Chance. Am vrut să trăiesc în lumea lui.

Dar el unde e acum?

Gândurile mele rătăcesc și nu știu cât timp stau în iarbă, străduindu-mă să înțeleg ce s-a întâmplat, iar în următoarea clipă jelesc din nou, realizând ceea ce se petrecuse.

Mă agăț de creanga unui copac și încerc să mă ridic în picioare, dar alunec și cad din nou.

Trec minute în șir și devin conștientă de luna care se mișcă printre copaci. Încă puțin și o să pot merge.

Pot.

Trebuie s-o fac.

Cineva are nevoie de mine acolo, în lume. Îmi trec degetele peste medalionul ieftin, suflat cu aur, pe care îl port la gât, și ating lanțul fragil. El e mic și plăpând, iar dacă nu mă are pe mine, dacă eu nu mă ridic, ce se va întâmpla apoi?

Nu pot să-l părăsesc…

Gândul îmi dă putere, suficient cât să mă târăsc departe de copaci, spre pajiștea deschisă. Dincolo de ea e drumul acela vechi, iar mai încolo e o autostradă unde îi pot face cuiva semn să oprească…

Aud huruitul încet al unui vehicul. În fața mea se văd luminile farurilor și o mașină balansându-se pe câmp. Pentru un moment, sunt extrem de bucuroasă, dar sentimentul ăsta dispare repede.

Dacă-i *el*?

Sunt cuprinsă de anxietate, panica mă copleșește, iar mușchii mă ard în timp ce încerc să mă târăsc la loc de unde am venit.

O să aștept până dimineață. Capul meu nu-i în regulă, dar pot să aștept.

Mă pricep să mă ascund.

Întotdeauna am fost bună la asta.

Lumina puternică a farurilor mă orbește și mă uit în jur înnebunită, căutând un loc spre care să alerg.

Fugi, fugi, fugi…

Sunete amestecate rup tăcerea; o portieră care se trântește, o voce care strigă.

Frica mă străbate și-mi acopăr fața, rușinată de faptul că sunt atât de lipsită de apărare. Eu. EU.

Deasupra mea își fac apariția niște umeri lați, el vorbește, iar eu clipesc privind în sus. Nu pot să-l văd din cauza luminii farurilor, care-mi bat direct în ochi. Mai zice ceva. Nu-i pot răspunde. În loc să vorbesc, vomit.

El se apropie. Se apleacă. Două brațe puternice coboară spre mine și mă iau pe sus. Mă mișc în strânsoarea lui, încerc să mă zvârcolesc, dar e doar o tresărire, nu-i nicio luptă, nicio urmă de fata de la oraș care știe să se bată. Sunt golită, corpul meu e incapabil să se opună când mă bagă în mașina lui și-mi fixează centura de siguranță. Spune ceva, poate numele meu, pune întrebări, dar nu pot să gândesc limpede. Nu pot să fac… nimic.

Demarează de pe câmp, mașina mișcându-se rapid, atât de rapid, iar capul îmi cade într-o parte pe scaun și mă holbez la răpitorul meu.

Cine e?

Îl cunosc? Mă uit chiorâș și îi observ vag linia maxilarului cizelat și sprâncele încruntate. Întoarce capul și mă fixează cu privirea de oțel. Am senzația că observ furie la el și chiar în clipa în care mi se pare că mi-e cunoscut, chiar când îmi stă pe vârful limbii… totul dispare și devine întuneric, iar eu alunec departe și mă cufund în uitare.

Capitolul 2

AVA

BOOKZONE

Zece luni mai târziu

Simt atingerea razelor soarelui când ies din mașina mea, un model vechi de Jeep Wrangler verde-închis, pe nume Louise, și o mângâi ușor. Are o urmă de lovitură pe partea șoferului — așa am luat-o —, iar vopseaua e ruginită în dreptul marginilor capotei și deasupra roților. Ca s-o cumpăr, am lucrat trei veri servind la mese într-un restaurant sordid, deschis toată noaptea, din centrul Nashville. E singurul lucru pe care-l am pe lume. Am achitat-o folosind fiecare bănuț adunat cu grijă din bacșișurile primite — multe, de altfel, pentru că am fost cea mai bună ospătăriță de acolo. Aveam un zâmbet larg și primitor pentru fiecare șofer de camion, pentru fiecare muncitor și bețiv din miez de noapte. Uneori, dacă toți cei din personalul de servire erau ocupați, făceam curat în bucătărie, duceam gunoiul sau dădeam cu mopul. Lou îmi trimitea mesaj să vin ori de câte ori vreuna dintre chelnerițe nu-și făcea apariția sau era bolnavă, iar eu mă dădeam jos din patul meu de la orfelinat și alergam două

străzi până la restaurant, pe jumătate adormită, dar gata să muncesc pentru dolari. Un zâmbet mi-apare pe față. Poate că Louise nu-i drăguță, dar e a mea.

Lângă mine e parcat un Porsche negru superb, iar în cealaltă parte e un Maserati roșu. Oftez. A trecut aproape un an de când am fost elevă aici, dar nimic nu s-a schimbat.

Măsor cu privirea zonele din fața mea. Bine ați venit la Camden Prep, cunoscut drept iadul meu personal, o școală privată de prestigiu din centrul Sugarwood, Tennessee, care se întâmplă să fie unul dintre cele mai înstărite orășele din SUA, un orășel al senatorilor, al vedetelor de muzică country și al sportivilor profesioniști.

Bleah. Mi-e indiferent. Urăsc locul ăsta.

Îmi arunc rucsacul pe umăr și merg cu viteză prin parcare, evitând cu grijă mașinile, amintindu-mi că un boboc a zgâriat odată accidental una dintre ele, care, colac peste pupăză, aparținea unuia dintre Rechini. Mai târziu, cei din echipă l-au încolțit în baie și l-au pus să le lingă pantofii. Cel mai bun sfat pentru orice elev care nu este Rechin e să se țină departe de ei. Să nu-i privească. Să nu atingă nimic. Să pretindă că ei nu există. Sfaturile astea au fost cele care m-au ajutat să trec cu bine prin anul întâi și anul doi. Într-a unsprezecea… ei bine, nici măcar nu vreau să amintesc ce s-a întâmplat, dar acum e ultimul an și voi trăi din nou după regulile astea.

Tensiunea și teama fac ca inima mea s-o ia din ce în ce mai tare la goană pe măsură ce mă apropii de ușile duble ale intrării principale, acoperite cu iederă și mărginite de două turnulețe gri, asemănătoare cu cele ale unui castel. Clopoțelul care anunță începerea orelor n-a sunat încă și am fix cinci minute să ajung la dulapul meu și să intru în clasă. Să ajung târziu a făcut parte din plan, pentru că *o fată ca mine trebuie să aibă un nenorocit de plan*.

În timp ce alerg, trag în jos de noua uniformă, o fustă ecosez roșie cu auriu, până la jumătatea pulpei. Uniforma a fost introdusă de cei din administrație, pentru a estompa diferențele dintre cei înstăriți și cei mai puțin înstăriți. De parc-ar fi posibil așa ceva.

Toată lumea știe deja care sunt copiii bogați și care sunt cei ca mine. E de-ajuns să te uiți în jur, în afurisita de parcare.

— Te iubesc, Louise, șoptesc. Ticăloșii ăștia au doar lucruri care le-au fost cumpărate de părinții lor.

Mă opresc la ușă și trag adânc aer în piept. Te-ai aștepta ca o școală să aibă o ușă obișnuită, de sticlă, dar ăsta nu-i un loc oarecare. Ușa de aici e făcută din sticlă grea, șlefuită, precum cea de la casele vechi. În primul an mi s-a părut drăguță, cu dragonul roșu frumos gravat în partea de sus, dar acum… Ha! Mă cuprinde un sentiment de groază, o groază densă și oribilă, lipindu-se de mine ca noroiul, chiar dacă m-am îmbărbătat de o sută de ori în cele douăzeci de minute cât a durat drumul de la Surorile de Caritate din centrul Nashville.

— Ține-te tare, șoptesc. Dincolo de ușile astea sunt dulăi demonici și vampiri.

Rânjesc. Măcar de-ar fi așa! Mi-aș lua o țepușă din lemn și le-aș veni de hac, ca Buffy.

Din păcate, sunt doar oameni și pe ei nu-i pot înjunghia.

Îmi netezesc părul proaspăt vopsit brunet, tuns până în dreptul umerilor, cu șuvițele din față mai lungi decât în spate, o diferență mare față de pletele aurii pe care le aveam anul trecut. Să-mi tai părul și să-l vopsesc a fost un fel de terapie. Am făcut-o pentru mine, să le arăt nemernicilor că n-o să mai fiu fetița aia drăguță cu bursă. La naiba cu asta! Îmi adun puterea mentală, retrăgându-mă din propriul trecut. Am stat în adăposturi pentru oameni ai străzii. Am văzut-o pe mama înfigându-și ace în brațe, între degetele de la picioare, oriunde putea, ca să se drogheze. Am văzut-o dând pe gât o sticlă de votcă la micul dejun.

Copiii ăștia bogați sunt bebeluși în comparație cu mine.

De ce tremur toată?

Fără frică, îmi spune o voce interioară.

Împing ușile și sunt întâmpinată de un val de aer rece când pășesc pe holul intens luminat. Poate că exteriorul arată ca și cum ar fi fost construit cu câteva secole în urmă, dar interiorul este somptuos

și luxos, decorat mai degrabă ca și cum ar fi conacul unui milionar, nu o școală.

Miroase a bani, îmi spun și mă opresc pentru o secundă ca să privesc cu atenție totul. Încă arată superb — nu pot nega asta. Pereți zugrăviți în nuanțe calde de gri-maroniu. Lambriuri albe. Cornișe superbe. Fotolii din piele. Și sunt abia la intrare. Avansez, cu pași ezitanți. Portrete maiestuoase reprezentând foști directori sunt atârnate pe perete, alături de fotografii înrămate ale absolvenților, chipurile lor mici și zâmbitoare surprinse în fotografii realizate în ultimul an de liceu. Băieții poartă costume, fetele rochii negre. Până la sfârșitul anului, poza mea va fi inclusă într-un colaj și așezată alături de colegii *mei*. Îmi scapă un mic hohot de râs, unul aproape isteric, așa că îl reprim.

Elevi care mișună de colo-colo — fete în fuste plisate și cămăși albe cu nasturi, ca mine, băieți în pantaloni bej și cămăși albe cu cravate cu roșu și auriu — își întorc capetele ca să vadă cine își face apariția în prima zi de cursuri.

Fac ochii mari.

Se aud sunete de uimire.

Luptând cu emoțiile, trag adânc aer în piept, o parte din mine regretând deja decizia luată și îndemnându-mă să mă întorc și să fug mâncând pământul, însă mă țin tare, învingându-mi senzația de greață. Îmi înăbuș sentimentele, îndepărtându-le cu grijă și încuindu-le într-un cufăr. Îmi imaginez că amintirile de anul trecut sunt legate cu un lanț și zăvorâte. Iau acel lucru îngrozitor și îl arunc într-un ocean furtunos. S-a zis cu clasa a unsprezecea. Du-te învârtindu-te! S-a zis cu tine.

Cu o expresie indiferentă, una pe care am exersat-o o săptămână, măsor cu privirea elevii, fără să zăbovesc prea mult asupra vreunuia dintre chipuri.

Exact, Ava Harris, turnătoarea/scârba care s-a dus la poliție după petrecere, s-a întors.

Și nu am de gând să plec nicăieri.